Cifuentes es deixa la pell per Girona

Amb encara l'«espina» clavada de l'últim ascens fallit, l'andalús vol tancar la seva segona etapa al club pujant a Primera · Si s'assoleix, té en ment fer-se un tatuatge com el que duu des de fa dos anys en honor a la ciutat

Cifuentes es tatua la ciutat de Girona

Tenia encara 23 anys i tota una carrera per davant quan Miguel Ángel Cifuentes va posar tots dos peus a Girona. Era la seva primera vegada. S'estrenava en això de marxar de casa. Entre les categories inferiors de l'Elx i l'Oriola havia començat a construir el seu currículum esportiu; sempre a casa, ben a tocar dels seus. L'experiència que havia d'encetar a Montilivi l'obligava a fer les maletes, a deixar lluny la família i amics. L'espantava el repte o, si més no, li imposava. Però la possibilitat de debutar a la Segona Divisi A i fer les seves primeres passes al futbol professionals podia m s que qualsevol temor. No s'ho va pensar massa i va llan ar-se a la piscina, sense arribar mai a imaginar que viuria, esportivament parlant, possiblement el millor any de la seva vida. Es va fer un tip de jugar, va quedar enamorat com ell mateix admet del club i la ciutat i tan sols un fallit ascens de categoria va impedir que la festa fos completa. Tant va calar-li aquella experi ncia que la va decidir immortalitzar (una vista de les cases de l'Onyar, amb Sant Feliu i la Catedral al fons) amb un tatuatge, un dels molts que porta en un cos marcat per les seves experi ncies, inquietuds, somnis i viv ncies.

Va ser un any gaireb rod , recorda. Tampoc ha de fer massa mem ria. Fa quatre dies de tot plegat. L'estiu del 2014, just unes setmanes despr s que el Girona salv s miraculosament la categoria, la direcci esportiva recomposava la plantilla amb un grapat de noms propis. Un d'ells, el de Cifuentes. Vaig venir aqu per viure el meu primer any en el futbol professional. Volia treballar, tenir minuts i sobretot aprendre . Ni en els seus millors somnis hauria imaginat col leccionar m s de 40 partits i lluitar per l'ascens a Primera. Va ser un any meravell s en el qual nom s ens va faltar rebre el premi que mereix em , lamenta. Venia de jugar-ho tot gaireb sempre, de sumar la majoria dels minuts. Aqu tamb les coses em va anar de cara. Fins i tot el meu rendiment va ser reconegut en el m n del futbol . Esportivament parlant, el de Z jar va fer una, dues o tres passes endavant. Es va quedar sense ascens, per va entrar per la porta gran a la categoria.

Per aix no s l' nic que li va marcar. M s que jugar i passar-s'ho b al camp, a Cifuentes el va enamorar la vida a la seva nova ciutat. Tamb la gent, el caliu de la gent, l'estima dels aficionats; o el bon rotllo que va trobar al vestidor i la professionalitat dels treballadors del club. Estava lluny de casa, sense la fam lia ni els amics. En un principi podia semblar que m'esperaria un any dur, per va passar-me el contrari. Em vaig trobar molt a gust, com si estigu s amb els meus. Vaig viure amb molt ssima tranquil litat, amb alegria. L'experi ncia em va deixar molt content i vaig marxar amb records bon ssims . Abans de fer de nou les maletes per tornar a l'Elx, club que l'havia cedit a Montilivi, va prendre una decisi que l'acompanyarà tota la vida. Ell, amant com és dels tatuatges, va decidir «pintar-se», com ho defineix, un record de la ciutat que

l'havia acollit durant un any sencer. «Ho tenia en ment des de feia un temps i l'última setmana, quan ens ho havíem de jugar tot amb el Lugo, vaig fer-me el tatuatge». Al seu braç esquerre llueixen des de llavors les cases de colors del riu Onyar. «Volia emportar-me un bonic record; del club, però sobretot de la ciutat. Em va enamorar. És molt acollidora, bonica i molt bella. La volia portar plasmada per sempre i així va ser».

Un parèntesi d'un any el va dur a jugar mitja temporada a l'Elx i l'altra mitja a fitxar pel Màlaga i formar part d'una plantilla de Primera Divisió tot i que no va arribar a debutar a la màxima categoria. Passat aquest temps, segona etapa a Montilivi. «Quan vaig marxar el primer cop ja vaig dir que hi tornaria, però no m'imaginava que seria tan aviat». Les coses, aquesta vegada, no li han anat tan bé. Ha jugat molt menys i tot just és ara quan torna a treure el cap, amb dues titularitats consecutives just en el moment que l'equip ha revifat a temps per seguir depenent d'ell mateix per pujar. Tot i que aquests últims mesos no ha gaudit de la mateixa confiança de Machín com fa dos anys, espera rubricar aquest any d'una manera millor que no pas fa dues temporades. Té ganes de treure's una «espina» que porta clavada des d'aquell fatídic mes de juny del 2015. Per això, si el Girona acaba a Primera, té coll avall que s'acabarà fent algun altre tatuatge. «A la meva mare la tinc contenta!», exclama, però no amaga que «és possible que em faci algun detall. M'ho he de pensar, però fa tota la pinta que sí».

Serà, possiblement, l'últim dels molts tatuatges que té repartits per tot el cos. O si més no, aquesta és la seva principal intenció perquè com ell mateix expressa, «si t'agrada, quan comences és molt difícil parar. Sempre acabes veient coses que et criden l'atenció». Cifuentes explica que aquesta afició va donar el seu tret de sortida «quan tenia 18 anys, perquè la meva mare m'havia deixat ben clar que fins que no fos major d'edat no em podia pintar». Ara, amb 26, ja rumia quina serà la part del cos que acollirà el dibuix que celebri l'esperat ascens a Primera. «Estic una mica més calmat que fa un temps. Si pugem estic segur que em faré un detall, però aquí ens quedem i em plantaré», assegura.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/05/10/cifuentes-deixa-pell-girona/845361.html?utm_source=rss